

Regina Jansen

“Leef Beleef!”

© Foto's omslag Elma Gijsberts – Meinen 2020

© Tekeningen in het boek zijn gemaakt door Wilma Heinst 2020

Meer boeken van Regina Jansen in de Vlietdam reeks

- De dag dat alles anders werd 2020 paperback isbn 9789463988063
- De dag dat alles anders werd 2020 eboek isbn 9789463980579
- De Regenboog 2020 paperback isbn 9789463988483
- De Regenboog 2020 eboek isbn 9789463987493

Queeste voorbij de horizon/Elusiterixa fantasieverhaal 2005 paperback isbn 9789077408162 is hier en daar nog verkrijgbaar.

© “Leef Beleef!” 2020 geschreven door Regina Jansen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval

uitgeverij: www.mijnbestseller.nl

Opgedragen aan mijn vriendinnen en vrienden. Echte mensen die er zijn voor mij, waar ik heel dankbaar voor ben.

Ook aan mijn dieren, uit het heden en verleden, ben ik veel dank verschuldigd. Gelukkig houden ze me met beide benen op de grond en mijn hoofd in de wolken.

Personages:

Vlietdam

Lisette, moeder van Sandra en vrouw van aannemer Jeroen van Winteren
Vera Wijkstra – van Kampen “Leef Beleef!”

Gerda Wijkstra, moeder van Marcel Wijkstra, eigenaar befaamde
bomenkwekerij en net getrouwd met Vera van Kampen die de boerderij
van haar grootouders geërfd heeft dat in dit boek omgetoverd wordt tot
“bed en breakfast” “Leef Beleef!”! Ze zijn de pleegouders van Roos,
waarvan de moeder Nicole van de Berg helaas zelfmoord gepleegd heeft
Peter Wijkstra, jongste zoon van Gerda en broertje van Peter.

Werknemer bomenkwekerij Rob en helper “Leef Beleef!”

Thijs werknemer bomenkwekerij en privé chauffeur van Roos.

Wilma is de moeder van Thijs

Anita en dochter Patty; inwoners van Vlietdam

Melissa van Doorn. Schilderes en caviabezitter

Suzanne Schuurman heeft een paardenstal en woont aan de andere kant
van het dorp.

De Regenboog

Marjolein & Bart Dekker. Zij werkt op het gemeentehuis en is politiek
actief en hij is aannemer gespecialiseerd in oude, monumentale panden
en uitzonderlijke bouw.

Werknemers Fred; vader van Jasmijn (vriendin van Fay) en tweeling Twan
en Glen

en Nico en Maarten, een hele lange man die graag in houtbewerking doet
van en partner van Mieke Vermeulen beeldhouder.

Anneloes Kolkman, zangeres

Leonieke van der Meer schilderes in mooie taferelen. Draagt graag aparte
lange jurken

Laura Kramer, taxichauffeuse, maakt prachtige kettingen. Ze is (samen
met Fientje) pleegmoeder van Fay. Laura heeft een relatie met Jeroen
Bloemenkamp, directeur van een school en hij heeft twee pleegzonen
Timo en Dustin geadopteerd.

Fientje Jansen moederkloek van de Regenboog en partner van Koen die
werkt in de gehandicapten zorg, afdeling tuingroep.

Overige mensen

Kees de Groot heeft gewerkt bij het transportbedrijf waar ook Vera heeft gewerkt.

Hondentrainer van Rex Remco de Bruin met man in pak Twan

Theo, narcist, ex van Veronique

Tatoeëerder Hans, werkt en woont in Utrecht

Hans, de hovenier. Doet ook zaken met Marcel Wijkstra

Elma, paardenmeid één van de gasten “Leef Beleef!”

Maria, werkt in de gehandicaptenzorg, collega van Koen en helpt Fientje met catering bij “Leef Beleef!”

Dieren

Sheena, herdershond van Vera

Pony's, Truus en Bloemen

Rex, hond van Veronique

Kat, een kat uit het Kattenhuis van “Leef Beleef!”

Poes, de kat van Leonieke van de Regenboog

Hond, is de grootste hond, die meespeelt, van Maarten woonachtig in de Regenboog

Hoofdstuk 1

“Dat is een hoopje zieligheid” zei Jeroen zacht.

Een gewone avond.

Lisette streek liefdevol over het slapende gezichtje van Sandra en sloot heel stil de deur. Met de glimlach nog om haar lippen ging ze naar beneden en schonk de wijnfles leeg in twee glazen. Ze liep de kamer in waar ze Jeroen voor de televisie vond. Hij zag er moe uit.

“Slaapt ze?” Hij trok haar naast zich op de bank en kuste haar.

“Als een roos.” Ze pakte haar breiwerkje op en begon aan een nieuwe toer. “Werk je zaterdag nog?” vroeg ze.

Jeroen pakte zijn glas wijn. “Ik hoop het niet. Daarom werk ik nu wat meer.”

“Zullen we dan naar je moeder gaan? Hoeven we niet zo lang te blijven en kunnen daarna even boodschappen doen voor mijn verjaardag.” “Prima.” Jeroen keek verder naar de televisie.

Hier zitten we dan, een burgerlijk stelletje, dacht Lisette. Met als hoogtepunt een boswandeling of een bezoek aan familie. Gelukkig ging het nu goed met de zaak van Jeroen. Hij had veel werk en daar was ze blij om, want dat bracht geld in het laatje en konden ze aan kinderen beginnen. Maar de gezapigheid trok nu al in hun leven. Toch voelde ze zich gelukkig met haar man op de bank. Hij was een goede vent en spendeerde veel tijd aan hun dochter, die een echte huilbaby bleek te zijn. Soms was Lisette jaloers op Roos, de gemakkelijke dochter van Vera en Marcel. Vera kennende kwam er snel een dochter of een zoon bij. Lisette telde de steken en breidde verder. Ze wilde ook meer kinderen. Dat was altijd haar wens geweest. Een heerlijk geweldig gezinsleven. Het

viel alleen zo tegen, dat huilen van Sandra. Ze konden er toen maar niet achter komen waarom ze zo hilde. Lisette nam een slokje wijn en bekeek even goedkeurend naar haar breiwerkje. Dat schoot al lekker op.

"Wat wil je hebben voor je verjaardag?" vroeg Jeroen tijdens een reclame blok. Hij nipte aan zijn wijn. Lisette glimlachte. "een bioscoopje of naar de schouwburg of zo." Gelukkig stapte hij rustig met haar naar een vrouwenfilm of voorstelling. Het leven was goed zo.

Lisette zette de glazen in de afwasmachine en veegde de tafel af. Ze smeerde de boterhammen voor Jeroen en legde er een paar appels erbij. Zijn werkschoenen stonden al klaar bij de achterdeur. Jeroen knipte ondertussen de televisie en de lichten uit en ging al naar boven toe. Even later hoorde ze de waskraan boven lopen. Ze checkte de achterdeur of ie wel op slot zat en wilde de trap naar boven nemen toen de bel ging. Aarzelend.

Lisette schrok, keek even naar boven en zag Jeroen uit de badkamer tevoorschijn komen, zijn tandenborstel in de hand.

Het licht van de overloop boven bescheen de hal. Een gestalte stond voor de deur. Wie kon dan zijn? Vlietdam sliep al. Lisette deed hem open. Iemand stoof naar binnen en duwde de deur meteen dicht. De gestalte dook ineens bij de kapstok.

Jeroen kwam naar beneden en Lisette keek stomverbaasd.

"O Vera." Ze herkende amper de vrouw die geknield probeerde zich onder de jassen te verstoppen. Nog nooit had Lisette zo'n hoopje ellende gezien. Jeroen kwam bij haar staan. "Wie is dat?" Lisette knielde bij de vrouw neer. Voorzichtig raakte ze haar aan en voelde haar trillen. "Ga maar naar bed. Ik breng haar naar de logeerkamer."

"tegen niemand zeggen dat ik hier ben...tegen niemand zeggen dat ik hier ben...tegen niemand zeggen dat ik hier ben" hoorde ze haar vriendin van vroeger zeggen.

"Doen we niet. Kom overeind en ik breng je naar de logeerkamer." Ze duwde de magere vrouw overeind en nam haar bij de hand, de trap op waar Jeroen alweer in de badkamer bezig was.

Snel maakte ze het bed op en keek soms naar Vera die ineengedoken op de stoel zat. "Heb je al gegeten?" vroeg ze praktisch. Deze schudde haar hoofd. "Tegen niemand vertellen dat ik hier ben." Lisette omarmde haar

en voelde haar gespannenheid. “Dat doen we niet. De badkamer is vrij. Ik kom zo met eten.”

Ze ging naar haar man die al in bed lag. “Wie is dat?” herhaalde hij.

“Vera Aalders, mijn beste vriendin van vroeger. Ze is erg bang. Ik haal wat te eten en blijf bij haar. Wil je morgen tegen niemand iets zeggen over haar? Ik denk dat ze eindelijk bij haar vent weg is.” Jeroen gaf haar een kus. “Doe ik. Red jij je?” Lisette knikte en ging naar beneden waar ze wat boterhammen maakte. Ze keek even naar buiten maar ze zag niets verontrustend. De straat lag er verlaten bij en de meeste huizen waren donker. Met een glas melk, een paar gesmeerde boterhammen en een appel ging ze naar boven waar ze Vera al in bed onder het dekbed aantrof.

Ze schoof op toen Lisette op het bed ging zitten en het eten op het nachtkastje neerlegde.

“Vera, vertel. Wat is er gebeurd?”

Vera stak haar arm uit naar een boterham en geschrokken greep Lisette haar arm. Blauwe plekken en zelfs wat snijwonden zag ze in het licht van de overloop. “Je bent gevlucht.”

Snel trok Vera haar arm weg onder het dekbed en begon een beetje te wiegen. Lisette beet op haar lip en omarmde haar hartsvriendin van haar jeugd. Ze voelde Vera beven. Beelden van vroeger drongen zich aan Lisette op; hoe ze aan het winkelen waren, achter een grote ijscoup zaten, naar de bioscoop, op jongensjacht. Hoe lang geleden was dat? Vijf jaar geleden? Zes jaar?

Abrupt hield het opeens op toen Vera een relatie kreeg met die jongen die zo bezitterig was dat Vera bij haar weggehouden werd. Maar dat had Lisette te laat door, druk bezig met haar leven en haar verhuizing met Jeroen naar Vlietdam. Vera was spoorloos en Lisette kon haar niet meer vinden en bereiken. Ze wist nog hoe bruisend Vera was, hoe Vera lachte, haar grote talent voor tekenen en nu was ze een bang hoopje mens.

“Je bent veilig hier. Niemand weet dat je er bent en Jeroen houdt zijn mond.” Ze gaf haar een boterham.

Lisette keek naar het arme hoopje mens. Het was haar duidelijk dat Vera door een hel was gegaan. Ze herkende amper haar vriendin van toen.

Wat moest ze nu doen? Naar de dokter? Ziekenhuis? Ze was geschrokken over haar arm. Ze streelde het vieze, vol klitten haar, van Vera die gelukkig alles opat. “Je bent veilig hier.” Ze moest het herhalen. “Beloof

me dat je niet weggaat, Vera.” Ze pakte haar hand en kneep er zacht in. Haar vingers vonden die van Vera en in plechtige belofte kneep ze er zachtjes op. Vera keek naar haar hand en knikte toen. Het deed Lisette goed te weten dat Vera hun gebaar nog wist, een geheim vriendinnen gebaar die in hun jeugd vaak werd gebruikt. “Wat ben ik blij dat je er bent.” Lisette had zoveel vragen maar met een blik op de vermoeiende Vera besloot ze dat het tot morgen kon wachten. “Probeer te slapen.” Ze knipte een schemerlampje op tafel aan en sloot zachtjes de deur. Vermoeid kroop ze naast haar man in bed. Jeroen nam haar in zijn armen en daar was ze hem dankbaar voor. “Dat is een hoopje zieligheid” zei Jeroen zacht. “Red je je morgen wel met haar?” Hij kuste haar haren en wederom vond ze dat ze bofte met zo'n geweldige man. “Ja. We gaan morgen wel praten.” Jeroen deed het licht uit. “Welterusten.”

“Welterusten.” Lisette lag nog lang naast haar slapende man, de arm van Vera en de angst in haar ogen steeds voor zich ziend. Hoe moest ze dat aanpakken morgen?”

Vera hoorde Lisette naar bed gaan en ze ging voorzichtig liggen, proberend te ontspannen. Haar hele lichaam deed pijn. Lisette was geschrokken bij het zien van haar arm. Gelukkig wist ze niet van de overige verwondingen en van de blaren op haar voeten. Eindelijk was ze er. Ze had zo'n vijf nachten gelopen, helemaal naar Vlietdam. Theo kon niet weten dat ze hier was en nog voelde ze zich niet veilig. Ze was zo moe, aan het eind van haar krachten en nog kon ze zich niet ontspannen. Kon ze dat ooit? Eindelijk was ze ontsnapt. Eindelijk was ze veilig en nog geloofde ze er niet in. Vera draaide zich om en staarde de kamer in zonder iets te zien. Ze was blij met het lampje op tafel. Zat ze niet in het donker. Ze had zich schuil gehouden in het struikgewas aan de overkant en zag de gestalten van Lisette en haar man. Dit dorpje was niet groot en ze had het huis snel gevonden. Kilometers was ze gelopen en de laatste stappen naar het huis waren zo moeilijk. Toen de lichten en de televisie uitgingen beseftte ze dat ze nu wel moest aanbellen. Geschrokken was ze van de man maar gelukkig nam Lisette haar mee naar de logeerkamer. Daar had ze zich heel snel uitgetkleed en zich onder het dekbed verstopt.

Morgen dacht ze. Morgen gaat ze vragen. Ik moet niet teveel vertellen. Het liefst was ze ook hier gevlucht maar ze had haar belofte gedaan en bovendien had ze geen plaatsen meer waar ze zich kon verstoppen.

Gehuil maakte dat ze wakker schrok. Even wist ze niet waar ze was en wie er hilde. Deed zij dat? Ze hoorde gestommel en hoorde Lisette op de gang. Meteen zat ze overeind in bed. Nee, zij was het niet. Een baby hilde. Lisette maakte sussende geluiden en even later werd het stil. Lisette was moeder. Ze had een baby. Nu had ze spijt dat ze hier was gekomen met haar pakket ellende. Voorzichtig ging ze liggen en luisterde naar haar vriendin van toen. Ze hoorde voetstappen bij de deur en haar hart klopte luid. Even later hoorde ze de slaapkamer deur dichtgaan en het werd weer stil. Geen idee hoe laat het was. Blijkbaar had ze toch geslapen. Vera ging tegen de muur aanzitten en wierp het dekbed van zich af. Ze wilde graag het raam opendoen maar haar voeten gloeiden van de pijn. Ze pakte de appel en at het in kleine hapjes op. Leunend tegen de muur deed ze de ogen dicht en viel in een onrustige slaap. Weer schrok ze wakker toen een deur dichtsloeg en snel ging ze liggen. Het bleef nog even stil totdat de baby zich liet horen. Even later hoorde ze Lisette weer. Even later ging de deur open en daar stond Lisette met een baby in haar armen. "Goedemorgen. Sorry voor het lawaai."

Vera kwam overeind. Ze sloeg het dekbed om haar heen.

"Heb je nog een beetje kunnen slapen?" Lisette kwam naast haar zitten.

"Dit is mijn dochter Sandra."

De baby keek de nieuwkomer met grote ogen aan. Glimlachend keek Lisette naar haar magere vriendin en zag iets van zachtheid verschijnen in de ogen, die haar deed denken aan een ree in de koplampen van een auto voordat het aangereden werd. Ze knipperde de tranen weg. "Wil je je eerst douchen, dan zal ik eten naar boven brengen."

"Graag. Maar ik heb niets schoons om aan te trekken."

"Kijk je toch even in mijn kast." Vroeger hadden ze de kleren over en weer uitgeleend. "Ik zal je kleren wassen."

"Gooi weg. Ze zijn te smerig."

"Prima."

Onzeker kwam Vera uit bed en geschrokken zag Lisette de grote blaren op de voeten. "Blijf zitten. Ik prik ze door." Lisette gaf Sandra aan haar

vriendin die voorzichtig het hoofdje ondersteunde. Sandra keek met grote ogen naar de vreemde vrouw.

Lisette liep weg en kwam later terug met de grote EHBO kist en wat handdoeken. "Ik heb een EHBO diploma." Ze begon aan de linkervoet, zag een paar grote blauwe plekken op het bovenbeen. "Hoelang heb je hierop gelopen?"

"Een paar dagen." Lisette keek Vera aan.

"Wat langer." bekende ze. "Ik wil Theo niet hier naar toe leiden."

Zachtjes streelde Lisette over de voeten. "Meid, je bent van harte welkom." De linkervoet werd teder droog gedept en Lisette begon aan de andere voet, ook vol blaren.

"Wil je mijn echte naam vergeten?"

Gebogen over de voet beet Lisette op haar lip. Wat was er toch gebeurd? De sprankelende bruisende en vrolijke Vera was weg, wellicht kreeg ze die nooit meer terug. Nu had ze te maken met een kapotte, verwoeste vrouw die gelukkig terug was gekeerd. Ze keek op en glimlachte. "Weet je nog hoe onze lievelingspop heette?"

Een vage glimlach trok over Vera's gezicht. "Veronique."

Lisette legde de net behandelde voet op haar schoot en zegt "Welkom Veronique. Ga je lekker douchen." Ze nam Sandra over en keek ontzet naar de benen van Veronique die vol blauwe plekken zaten. Hoewel Veronique haar lichaam probeerde te verbergen zag Lisette meer dan ze wilde zien.

Ze hoorde de douchekraan en met Sandra op haar arm liep ze naar de kinderkamer waar ze haar dochttertje in de wieg legde. In de keuken maakte ze ontbijt voor Veronique en twee keer moest ze lopen om alles boven te krijgen. Uit haar kast pakte ze een oversized shirt die ze in haar laatste maanden zwangerschap had gedragen en een onderbroek en klopte ze op de douchedeur. "Handdoeken liggen in het rek." Ze keek even naar binnen en schrok behoorlijk. Het was erger dan ze had gevreesd en gezien. Ze zag vele kneuzingen en zelfs blauwe plekken. Ze schrok erg van de tatoeage op de buik van Veronique met daarnaast een ronde brandplek. Eigendom las ze. Meteen was ze bij Veronique die geschrokken opkeek. "Oh, meid" Ze omarmde haar. "Sorry dat ik er niet voor je was. Ik kon je niet vinden," bekende ze met een brok in haar keel. De tranen brandden in haar ogen. "Het is goed. Het is goed"

Veronique begon te trillen. Bijzonder teder droogde Lisette haar met de zachtste handdoek en ze begeleidde haar naar bed. Ze pakte de EHBO kist en smeerde vol liefde en heel voorzichtig de plekken in met arnica zalf. Ze kuste de lelijke tatoeage en zegt beslist en geëmotioneerd: "Jij bent van jezelf. Niet van die rotzak. Jij bent een heel goed iemand en heel, heel erg waardevol!"

De shirt verborg grotendeels het lichaam vol snijwonden en littekens. Met een dienblad vol eten zaten ze op bed en Lisette pakte haar koffie en vouwde haar handen om de mok heen. "Toen je moeder net overleden was, was ik er niet voor jou. Ik hoorde het veel later en de begrafenis van je moeder heb ik daarom gemist. Je was weg en niemand wist waar je was. Je mobiel deed het niet en ik heb je nog gezocht maar kon je niet vinden. Je was weg. Niemand wist waar je was, vage verhalen over dat je bij die vent was maar"

Ze keek Veronique aan. "Je was weg. Ik heb je niet kunnen vinden."

Een paar tranen rolden over haar wangen. Veronique veegde ze weg en Lisette moest slikken. "Sorry, dat ik er niet voor je was."

Veronique schrok toen de deurbel ging.

"Niets aan de hand." Lisette zette haar koffie neer. "Dat is Thijs die Roos komt brengen." Ze ging naar beneden en Veronique hoorde haar de deur opendoen. "Goedemorgen." Een jonge jongensstem antwoordde "Roostaxi. Met deze luiers." Ze hoorde gestommel. "Marcel heeft haar al in bad gedaan" hoorde ze de jongensstem zeggen. "Heeft ze al haar flesje gehad?" klonk de stem van Lisette. "Ook. Staat allemaal op de app."

"Mobiel laadt nu op." antwoordde Lisette.

"Ik haal haar straks weer op als ik bijtijds terug ben."

"Prima. Werk ze." De deur ging dicht en Veronique zag Lisette met een baby in een maxicosi de logeerkamer binnen komen. "Dit is Roos." Ze haalde de baby eruit en gaf haar aan Veronique. "Pas je op baby's?"

Veronique keek naar de baby en schrok eigenlijk van de blik in de baby ogen. Een oude ziel dacht ze meteen. Dit kind was zo anders dan Sandra. Ze leek dwars door je heen te kijken op een vriendelijke manier. Roos lachte naar Veronique die daardoor diep geroerd werd. "Haar moeder is overleden en in dit dorp zijn we er voor elkaar en zorgen voor Roos."

Lisette keek naar Veronique die een vage glimlach op haar gezicht had en beseftte dat ze nooit voor Veronique kon zorgen. Ze moest de hulp inroepen van het dorp, te beginnen met Vera en Marcel. Weer dacht ze

aan de martelingen die ze had moeten ondergaan. Het was te groot en ze was te ernstig beschadigd. Ze had hulp nodig. Maar ze had ook beloofd aan niemand wat te zeggen.

"Wat wil je met je haren doen?" De handdoek om de haren haalde ze weg. Eens had Vera eh Veronique prachtig mooi krullend haar. Nu was het nog altijd lang maar er zaten klitten in en soms leek het wel verkleefd. Veronique boog zich over Roos. Haar schoonheid was er niet meer.

"Knippen?" zei ze zacht. Ze voelde de onderzoekende vingers over haar hoofd gaan. "Of ik maak dreadlocks. Heb je ze wel lang en eh deze moet ik wel afknippen maar ik kan ook wat vlechten maken." Ze kon Veronique niet voorstellen met een kaal hoofd en dat moest ze ook niet doen. Dan voelde ze zich nog naakter. "Mooie kleurige sjaaltjes in" Het idee begon haar aan te staan. "Zal je heel goed staan en je houdt het lang."

Veronique knikte. "Is goed."

"Het duurt wel lang." Lisette pakte haar kapperskoffer en begon alles klaar te zetten. "Ga op de kussens zitten op de grond" Met Roos in haar handen ging Veronique op de grond zitten en sloeg het dekbed om zich heen. Een grote schort werd over haar rug gelegd en ze voelde hoe Lisette begon. De geur van wax drong in de neus van Veronique. "Het is niet vet." Lisette begon het haar te rollen en in te smeren met wax. Het haar liet zich makkelijk klitten. Op sommige plekken hoefde ze bijna niets te doen. Het had in lange tijd geen goede verzorging gehad. "Duurt wel wat uren." Veronique wiegde Roos die met grote belangstelling de handelingen van Lisette volgde.

"Als ik je pijn doe meteen zeggen." Lisette zette de pluk vast. Ze begon het leuk te vinden en herinnerde aan haar kappers opleiding en haar plannen om een eigen kapsalon te beginnen. Vlietdam was er te klein voor en toen ze zwanger werd is ze helemaal gestopt.

Ze hoopte maar dat het Veronique goed deed. Er waren veel vragen en Lisette was er nog niet over uit of ze die verhalen wel wilde horen. Ze kon die Theo wel doodschieten als ze het ging horen. Daarom onderdrukte ze haar gevoelens en probeerde er te zijn voor Veronique. Die Vera van toen is weg. Een ruïne vrouw bleef over. Laat ze eerst maar uitrusten en weer op krachten komen. "Eet." Lisette schoof het bord naar Veronique. Grotendeels in stilte werkte Lisette door. Soms moest ze met een schaar haar wegnippen. Ze vond zelfs een klont geronnen bloed en moest slikken voordat ze verder kon gaan. Ze zei niets maar voelde haar

ontzetting en tranen als een brok onverteerbaar woede in haar keel branden.

Nog altijd was het haar lang en viel soms bijna op de grond. Maar er waren ook korte stukken bij. Na een uurtje veegde ze haar handen af aan de handdoek. "Even pauze." Ze kwam overeind. "Zal ik Roos even in de wieg leggen?"

Veronique schudde haar hoofd. "Hoeft niet. Je mag Sandra wel ophalen." Veronique hoorde haar vriendin beneden tegen de baby praten.

Langzaam bewoog ze haar hoofd en voelde de slierten over haar rug glijden. Wat een apart gevoel. Het was best wel zwaar en ze moest er aan wennen maar ze was blij haar lange haar te kunnen houden. Ze had het beschermende gevoel hard nodig.

Even later kwam Lisette met haar dochter aan. "Ze heeft een schone luier." Sandra kwam naast Roos en Veronique keek naar de twee verschillende baby's. Het was alsof er geen detail ontging aan het aandacht van Roos en Sandra was rustig en sliep bijna. Dat werd twee hele aparte vriendinnen zoals zij en Lisette eens waren.

"Wil je nog wat?" Lisette pakte het dienblad en stapelde alles op. Veronique hoorde haar naar beneden gaan en ze leunde met haar hoofd tegen het bed aan. Ze voelde een traan over haar wang glijden en sloot snel haar ogen.

Tegen het aanrecht aanleunend checkte Lisette haar mobiel. Ze zag de berichten op de Vlietdam app en ook van Jeroen een paar bezorgde berichtjes. Snel typte ze iets algemeen op de app en aan Jeroen dat ze dreadlocks aan het inzetten waren. Even wilde ze over de verwondingen gaan typen maar dat delete ze. Ze schonk een glas water in en dronk het op, afwezig kijkend naar de tuin. Ze kon het nog niet bevatten. Met een blik op de klok legde ze het gehakt uit de vriezer en besloot straks macaroni te maken. Dat was snel klaar en hoefde ze geen boodschappen te doen.

Ze ruimde de vaatwasser verder in en ging weer naar boven om haar karwei af te maken.

Een paar uur later legde ze haar vriendin in bed en ruimde de kamer wat op. "Ga slapen meid. Ik roep je straks voor het eten."

Zachtjes sloot Lisette de deur en Veronique was alleen. Ze lag in bed voor zich uit te staren en voelde zich zo leeg. Ze probeerde te denken maar het

was alsof haar lichaam zo ontzettend moe en tot niets meer in staat was. Ze wist gewoon niet meer wat ze moest nou en ze sloot haar ogen. Haar voeten deden pijn. Ze was blij dat ze lag. Toen Lisette een half uur later heel voorzichtig naar haar keek sliep ze.

Met een schok werd Veronique wakker. Even wist ze niet meer waar ze was en met aanraking van haar dreadlocks wist ze opeens alles weer. Ze was bij Lisette. Beneden hoorde ze stemmen en moeizaam kwam ze overeind. Hoe laat zou het zijn? Zo te horen was Jeroen, haar man er. Een glas melk stond bij haar bed. Leunend tegen de muur sloot ze haar ogen en voelde het gewicht van haar haren. Op de stoel die bij het bed stond lagen wat kleren die Lisette voor haar klaar had gelegd. Een zachte klop deed haar opschrikken maar nog meer toen er een man de deur opendeed.

"Hallo Veronique. Ik ben Jeroen." Hij deed net alsof hij niet opmerkte dat ze zich bijna achter het dekbed verstopte. "Het eten is zo klaar. Zal ik je naar beneden dragen?" Hij bleef bij de deuropening staan, iets waar ze dankbaar voor was. Op de achtergrond hoorde ze een baby. "Eh." stamelde ze.

"Kleed je maar eerst even om, Ik laat je niet vallen." Gelukkig verdween hij en aarzelend deed ze een wijde joggingbroek aan en een oude positiejurk. Dikke wintersokken verborgen haar voeten en even later kwam hij eerst kloppend in de deuropening. "Ik kan wel lopen." Ze durfde hem niet aan te kijken. "Ik heb opdracht van Lisette om je op te halen. Je kunt niet zwaarder zijn dan haar. Ga zitten op het rand van je bed en ik til je op." Ze voelde haar wangen branden toen hij bij haar ging staan. "Sla je armen maar op me heen." Dat deed ze aarzelend. Haar hart klopte wild. Hij tilde haar met gemak op en liep voorzichtig de trap af naar de keuken waar Lisette de borden al had klaar gezet. Ze schoof een stoel naar achteren voor Veronique en knuffelde haar even. "Je ziet er mooi uit met je haren." Jeroen pakte een pilsje uit de koelkast en ging op zijn eigen plek zitten. "Sandra slaapt al." "Is Roos er niet?" durfde Veronique te vragen. "Die is al opgehaald." Een grote pan macaroni werd op tafel gezet en Lisette keek Veronique aan. "Wat wil je drinken? Wijn? Fris?" "Water is goed," Veronique was dit duidelijk niet gewend en wist niet wat te doen.

Lisette schepte voor haar op en gaf haar een glas water. Jeroen reikte haar de geraspte kaas aan en begon zijn bord vol te laden. Het was een gemoedelijke sfeer en zelfs Veronique ontspande zich. Ze luisterde naar de verhalen over een dakkapel die Jeroen blijkbaar opknapte en ze keek soms naar hem. Ze mocht hem meteen. Hij was niet knap of overdreven mannelijk. Hij was zo rustig, betrouwbaar en zag er zo sterk uit. Lisette babbelde wat over Sandra. Het verraste Veronique dat ze honger had. Ze wist haar bord leeg te eten en schepte zelfs voor de tweede keer op. "Heerlijk." Ze dronk haar glas leeg en nam zelfs een toetje nadat Jeroen de borden in de vaatwasser had gedaan. Daarna zat ze ook echt vol. Even later zag ze Jeroen spullen in en uit zijn bestelbus verplaatsen en ze keek de rommelige maar gezellige keuken rond. Lisette ruimde wat op en zette de vaatwasser aan. "Wil je lekker tv kijken?" Dat betekende de woonkamer in die uitkeek op straat. "Eh nee," Meteen wilde ze zich verstoppen." "Ik wil niet lastig zijn maar." Ze werd onderbroken door Lisette. "Dat ben je niet. Niemand weet dat je er bent en niemand komt vanavond hier." "Eh ja." Veronique dook ineens. "Liever ga ik liggen." Ze was echt moe.

Lisette keek haar even aan en knikte toen langzaam. "Blijf je even zitten, ik zal boven wat opruimen."

En even later was Veronique alleen. Ze hoorde Lisette boven wat rommelen en schuiven en leunend op de stoel stond ze op en keek de lichtgroene met grenen keuken in, naar de kruiden op de vensterbank en het grote afspraken bord waar Sandra een paar keer vermeld stond. Ze liep een beetje op haar tenen naar het aanrecht en liep voorzichtig naar de trap waar de luiers nog altijd stonden. Voetje voor voetje ging ze de trap op en zag dat Lisette bezig was met het herinrichten van de logeerkamer. Ze had al wat boeken op het bureautje gezet en zelfs die verplaatst naar het bed. Op een boekenplank had ze haar oude pop waarvan zij de naam nu droeg neergezet. "He, je zou blijven zitten."

"Het gaat wel,"

Voorzichtig liep ze naar de badkamer en sloot de deur. Ze hoorde Lisette heen en weer lopen en even later klonk er muziek uit de logeerkamer. Na haar wc bezoek bekeek ze zich in de spiegel en zag haar magere gezicht en haar grote ogen terug kijken. De dreadlocks stonden haar goed. Ze pakte een streng van haar blonde haren. Soms had Lisette er kleurrijke draden omheen gewikkeld. Ze was er blij mee. Ze waste haar handen en

hield die op haar warme wangen. Dat deed haar goed. Ze was eindelijk vrij, veilig en onbereikbaar voor Theo. Hij kon niet weten dat ze hier was. Lang had ze erover gedaan, alleen 's nachts lopend en overdag verborg ze zich in een bos of zelfs een keer in een droge sloot in een weiland. Nu was ze hier. Nu was ze bij Lisette en nog kon ze zich niet ontspannen. Met een zucht wendde ze haar blik af en liep naar haar kamer toe waar Lisette het gezelliger aan het maken was. Ze had een paar schemerlampjes aan en een USB-stick uit een cd radio die nu speelde. Zelfs bloemen op een vaasje en wat positiekleren op een hanger aan de kastdeur. Op het bureau lag haar id-kaart. Haar oude kleren waren al weggegooid. Het leek veel gezelliger. Verrast bleef Veronique staan. "Oh, voor mij?" "Natuurlijk" Lisette schikte net een paar kussens op het bed en stapte achteruit om het resultaat in ogenschouw te nemen. "Je moet je hier thuis voelen." Een stapeltje boeken lag op de grond bij het bed en zelfs wat tijdschriften. Veronique's blik werd getrokken naar een paar fotolijstjes waar zij met Lisette lachend opstond. "Dat is nog van Parijs." "Ja, onze vakantie." Herinneringen schoten door Lisette heen, zag Veronique. Ze keek naar het lachend gezicht van zichzelf, zoveel jaren geleden en voelde opeens zo ontzettend ver van het leven en haarzelf afstaan. Dat meisje van toen was er niet meer. Wat overbleef was een wrak.

Met de radio heel zacht zat ze op bed en keek de kamer rond. Ze hoorde Jeroen bij Sandra en even later kwam Lisette de kamer in met thee en op het schoteltje lagen een paar koekjes. "Je mag ook naar beneden komen. Je stoort absoluut niet." Veronique waardeerde de moeite om haar thuis te laten voelen maar ze schudde haar hoofd. "Ik ga zo slapen." Ze ging bij haar op bed zitten. "Eh, ja. Wil je morgen mee om wat kleren te kopen? Ik kan ook een rolstoel regelen." Ze zag een schok door Veronique heengaan. "Hoeft natuurlijk niet. Ik kan ook alleen wat kopen of misschien iets online bestellen." Geruststellend legde ze haar handen op de schoot van Veronique. "Ik wil morgen wel de markt op. Misschien wat stof voor je meenemen? Je kon altijd zo goed naaien en ik heb een naaimachine." "Dank je. Graag." Veronique was blij dat ze voorlopig niet naar buiten hoefde. Lisette gaf haar een kus.